

Gittin Sources 56

חדושי הרשב"א מסכת גיטין דף עד עמוד ב

הא דבעא מיניה ר' אסי מר' יוחנן הרי זה גיטין על מנת שתתני לי מאתים זוז ואמר לה מחולין לך מהו ואהדר ליה אינה מגורשת, נראה דאינה מגורשת לא לרבנן ולא לרשב"ג קאמר, דמדבעא איהו מיניה בין לרבנן בין לרשב"ג אי איתא דלרשב"ג הויא מגורשת לא הו"ל לאהדורי סתם אינה מגורשת אלא לרבנן אינה מגורשת, ומדפרכין עליה מהאומר לחברו קונם שאי אתה נהנה לי אם אי אתה נותן לבני כור של חטים ושתי חביות של יין ה"ז יכול להתיר נדרו שלא ע"פ חכם ופרקינן התם לצעורא קא מיכוין והא לא צערה הכא משום הרוחה הוא והא לא איצטריך משמע דרשב"ג נמי אית ליה דלצעורה קא מיכוין אלא דלאו לצעורה בנתינת איצטלית דוקא קא מיכוין אלא או בנתינת איצטליתא או בנתינת דמיה, וקשיא לן דלקמן משמע דרשב"ג לית ליה דלצעורי קא מיכוין אלא דלהרוחה קא מיכוין, מדאקשינן אמתני' דכמה היא מניקתו שתי שנים ומי בעי' כולי האי והתניא שמשותו יום אחד הניקתו יום אחד ה"ז גט ומשני רב חסדא מתני' רשב"ג כלומר דלא ס"ל דלצעורא קא מיכוין אלא להרוחה קא מיכוין והלכך כל כמה דהוא צריך להנקה נתכוין זה כדי שלא יצטרך לשכור אחרת ובריייתא רבנן דאמרי דלצעורה קא מיכוין והא צערה יום אחד, וכן פרש"י ז"ל לקמן וכן פירשו בתוס', אלמא רשב"ג לית ליה דלצעורה קא מיכוין והכא משמע דאית ליה כמו שכתבתי, וי"ל דלרשב"ג עיקר תנאו משום הרוחה הוא אלא מיהו אף לצעורה נמי מתכוין כלומר מתכוין הוא לצערה שתתן לו איצטליתו או דמיה, וכן במתנה ע"מ שתתן לו מאתים זוז משום דהוא צריך להן ומתנה עליהן בדוקא, משא"כ בנדריים דאינו מתכוין בתנאו כלל אלא משום הרוחתו לבד וכל שאינו רוצה בהן ומוחל עליהן כאלו קבלם הרי אנו רואין אותו כאלו נתקיים תנאו שלא התנה אלא אם צריך ורוצה, והלכך גבי מתני' דעל מנת שתניקי את בני משום הרוחתו נתכוין והתנה בדוקא אבל לרבנן דלית להו בגיטין משום הרוחתו כלל אלא משום דלצעורה כל שצערה במה שהתנה אפי' יום אחד נתקיים כל תנאו דאין לנו לתלות דלצערה הרבה כל זמן שהוא צריך להנקה נתכוין, כנ"ל.

תוספות מסכת ערכין דף לב עמוד א

ואם תאמר הא דתנן בפרק מי שאחזו (גיטין עד. ושם) הרי זה גיטין על מנת שתתן לי איצטלית ואבדה איצטליתו רבן שמעון בן גמליאל אומר תתן דמיה והתם מיירי אפי' בעל כרחו דבעל מדפליגי רבנן עליה ואמרי איצטליתו דוקא קאמר תו בעי התם בגמרא האומר לאשה הרי זה גיטין ע"מ שתתני מאתים זוז וחזר ואמר לה מחולין לך מהו תיבעי לרבנן תיבעי לרשב"ג תיבעי לרבנן עד כאן לא קא אמרי רבנן התם אלא היכא דלא אחליה לגבה אבל הכא הא קאמר מחולין לך והא ע"כ דאמרי רבנן איצטליתו דוקא קאמר בעל כרחו מיירי דאי מדעתו לא גרע ממחולין לך ואפ"ה קאמר רשב"ג תתן לו דמיה אלמא סבירא ליה לרשב"ג דנתינה בעל כרחו הויא נתינה וא"כ היכי קאמר רבא הכא דלא הויא נתינה וצ"ל דלרבא מיירי התם דאמר רשב"ג תתן לו דמיה מדעתיה קאמר ואפילו הכי לרבנן איצטלית דוקא קאמר ואינה מגורשת והאי בעיא דהתם אינה אליבא דרבא דלרבא ודאי אליבא דרבנן אפילו מחולין לך לא מהני

חדושי הרשב"א מסכת גיטין דף עד עמוד ב

איצטלית דוקא קאמר. הקשו בתוס' במאי עסקינן אי כגון שהוא רוצה לקבל הדמים ומוחל (לו) האיצטלית א"כ תיפשוט בעיין דבסמוך דאמר לה מחולין לך דלרבנן לא מצי מחיל ולרשב"ג מצי מחיל, ואי בשאינו חפץ לקבל הדמים א"כ תפשוט בעיין דנתינה בעל כרחו הויא נתינה דהא הכא לא פליגי רבנן אלא משום דאיצטלית דוקא קאמר הא לאו הכי נתינתו נתינה ורשב"ג אפילו בהכי פליגי ומכשר אלמא לכ"ע הויא נתינה, ובתוספות העלו הדבר בקושי, ומסתברא דלא דמי דהכא מתכוין הוא בקבלת המעות לקיום תנאו והא לא איקיים לרבנן דאיצטלית דוקא קאמר ולרשב"ג הא איקיים דלאו דוקא קאמר, אבל בעיין דמחולין לך הא לא מתכוני לקיומי תנאה אלא לבטולי תנאה ומיבעיא בעו אי מצי מחיל אתנאיה או לא, והיינו דקאמר ע"כ לא קאמר רבנן התם אלא דלא אחליה גבה כלומר ולקיום תנאה מיכוין ואנן סהדי דלא איקיים אבל הכא הא קאמר לה מחולין לך ובטליה לתנאיה, דומה למה שאמרו (ל' א') בעובדא דאפסקיה מברא ואמר חזו דאתאי וכו' התם לבטולי גיטא קא מיכוין לקיומי תנאיה קא מיכוין והא לא איקיים.

חדושי הריטב"א מסכת גיטין דף עד עמוד ב

והא דאמרינן תתן לו את דמיה. פי' כשירצה לקבל הדמים, וקמ"ל דאם רצה לקבל את הדמים אף על פי שלא מחל לה האצטלית מגורשת דקיים תנאו (אבל) [אפי'] לא [מחל] לה בפירוש האצטלית, והכי מוכח הא דאמרינן עד כאן לא אמרי רבנן התם אלא דלא אחליה גבה.

רא"ש מסכת גיטין פרק ו סימן ז

אמר רבן שמעון בן גמליאל מעשה בצידן וכו' אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן^(מ) כל מקום ששנה רבן שמעון בן גמליאל במשנתו הלכה כמותו חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה הלכך איצטלית דווקא בעי למיתב ליה ואי אבדה אף על גב דיהבה ליה דמי גיטא לא הוי גיטא^[ב] ויראה דמדעתו הוי גט ואף על גב דמחולין לך לא הוי גיטא שאני התם דלא ציערה אבל הכא דיהבה דמי וציערה על גוף האיצטלית יכול למחול:

תפארת שמואל מסכת גיטין פרק ו סימן ז

(א) והרמב"ם ז"ל כתב דספק מגורשת וכו'. אין זה מדברי הרמב"ם כי כל האחרונים לא הביאו אלא הוא דברי הרמב"ן אכן גירסא מוטעת הובא לפניו כי בספרו לא היה כתוב אלא פסול סתם דהיינו לא תנשא כאשר ידוע מספריו וכ"כ עליו מ"מ וכתב שסובר כבעל העיטור שפסק כלישנא בתרא דרבא אלא לחומרא בעלמא פסלו אכן לא אוכל להשיג כוונת הרמב"ם מנין לו להחמיר ולעשות פסולות ואם הוא מסופק בהלכה א"כ היא מגורשת ואינה מגורשת וכ"ה עיקר דברי הרשב"א שספק הוא:

(ב) ויראה דמדעתו הוי גט וכו'. ותימה א"כ לפירושו לא פליגי רבנן ורשב"ג אלא בנתינה שלא מדעתו וא"כ תפשוט דנתינה בע"כ הוי נתינה וגם הרא"ש כתב דברי הרמב"ם שבספק עומד. גם הרשב"א פי' להדיא דאיירי בקבלת דמים מרצון הבעל ואפ"ה לרבנן לא מקיימי תנאי דדוקא איצטלית קאמר. אכן נ"ל ליישב דהרא"ש ס"ל דהכא לא שייך לומר נתינה בע"כ מאחר שהאיצטלית שלו היה מבקש ממנה וא"כ כל היכא שהיא מחזרת שלו אפי' בע"כ איקיים תנאה ודווקא הוא וקשה לי ג"כ מאחר דאמר' לצעורה קמכוין בתחילה שתתן דווקא את האיצטלית מה מועיל מחילה שלאחר זמן ודו"ק:

רמב"ם הלכות אישות פרק ז הלכה כג

המקדש על תנאי וחזר אחר כמה ימים וביטל התנאי אף על פי שבטלו בינו לבינה שלא בפני עדים בטל התנאי והרי היא מקודשת סתם. וכן אם היה התנאי מן האשה ובטלה אותו אחר כך בינה לבינה בטל התנאי, לפיכך המקדש על תנאי וכנס ז סתם או בעל סתם הרי זו צריכה גט אף על פי שלא נתקיים התנאי שמא ביטל התנאי כשבעל או כשכנס. וכן המקדש בפחות משהו פרוטה או במלוה וחזר ובעל סתם בפני עדים צריכה גט שעל בעילה זו סמך ולא על אותן הקידושין הפסולין, חזקה היא שאין אדם מישראל הכשרים עושה בעילתו בעילת זנות והרי בידו עתה לעשותה בעילת מצוה.

מגיד משנה הלכות אישות פרק ז הלכה כג

[כג] המקדש על תנאי וחזר וכו'. זה יצא לרבינו מהסוגיא האמורה בפרק המדיר (כתובות דף ע"ג) לא תימא טעמיה דרב משום דאחולי אחליה לתנאיה ומשמע שאם מחל תנאו הויא מחילתו מחילה וכן דעת הראב"ד אלא דהצריך עדים. וכתב בהשגות א"א אינו כן וכו' ורבינו כתב אפילו בינו לבינה לפי שלא הזכירו באותה סוגיא עדים. והרשב"א חולק בכל זה ואומר שאין מחילת התנאי וביטולו מועילים א"כ היה בו הרווחת ממון כגון ע"מ שתתן לי מאתים וזו שיכול הוא לומר הריני כאילו התקבלתי אבל בשאר תנאים לא והוא מפרש כנס הנזכר באותה סוגיא שר"ל בעל ומפרש הסוגיא בדריך אחרת:

לפיכך המקדש על וכו'. שם קדשה על תנאי וכנסה סתם רב אמר צריכה הימנו גט עוד שם (דף ע"ד) ואמר רב כהנא משמיה דעולא המקדש על תנאי ובעל צריכה הימנו גט זה היה מעשה ולא היה כח בחכמים להוציאה בלא גט ופסק כן בהלכות ופירש צריכה גט מספק. ורבינו מפרש כנס כניסת נישואין אף על פי שלא נבעלה:

וכן המקדש בפחות מש"פ וכו'. אף על פי שכתב רבינו וכן. חלק בין דין זה לדין המקדש על תנאי בג' דברים. הא' שלמעלה הזכיר וכנס או בעל וכאן כתב ובעל בלבד. השני שלמעלה לא הזכיר עדים וכאן כתב בפני עדים. והשלישי שלמעלה הגט הוא מספק כמ"ש שמא ביטל התנאי וכאן הוא על הודאי כמ"ש חזקה היא שאין וכו' וכל זה מבואר בלשונו למי שמעיין בו. והטעם לב' חילוקים הראשונים הוא מפני שבמקדש על תנאי כל שנתבטל התנאי א"צ קידושין אחרים לפיכך אפילו בכניסה בלבד יש לחוש שמא ביטל התנאי וכן אין צריך עדים מפני שהקידושין היו כבר בפני עדים ובביטול התנאי הן חלין ממילא אבל במקדש בפחות מש"פ או במלוה קידושיו אינם כלום וצריך קידושין אחרים ולפיכך צריכה ביאה בעדים והטעם שהמקדש על תנאי שהגט הוא מספק לפי שאפילו בעל יש לחוש שמא על סמך תנאי בעל והיה סבור שנתקיים התנאי ולא היתה ביאתו בזנות אבל כאן אם על קידושין הראשונים היה סומך היתה בעילתו בעילת זנות בודאי וחזקה הוא שאין אדם עושה כן הילכך ודאי גמר ובעל לשם קידושין. וזהו שבדין התנאי אמרו בגמרא ולא היה כח בחכמים להוציאה דמשמע דספק הוא וכ"נ פרק בא סימן וכאן אמרו המקדש בפחות מש"פ ובעל צריכה ממנו גט וסובר רבינו דהוא הדין למלוה וכן פסקו בה"ג זהו דעת רבינו. ויש מי שאומר שבפחות מש"פ צריכה גט ודאי ובמלוה ספק

שמא היה סבור שקידושי מלוה קידושין. ויש מי שאומר שאפילו בפחות מפרוטה הוא ספק ואם בא אחר וקידשה צריכה גט משניהם ויש לחוש לדבריו:

כסף משנה הלכות אישות פרק ז הלכה כג

הלכה כג

[כג] המקדש ע"ת וחזר וכו'. כתב הר"ן בפרק האיש מקדש שלמד כן מדגרסינן בפרק המדיר (דף ע"ג) איתמר קידשה ע"ת וכנסה סתם רב אמר צריכה ממנו גט ושמאל אמר אינה צריכה ממנו גט אמר אביי לא תימא טעמיה דרב כיון דכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה אלא טעמא דרב משום דקא סבר אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות וכו' ומדקאמר לא תימא כיון שכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה משמע שאם חזר ומחל תנאו דמהניא מחילתו ומקודשת. והראב"ד מצריך בהשגות שיבטל התנאי בעדים והרשב"א חולק ואומר שאין מחילת התנאי וביטולו מועילים אלא בדבר שבממון כגון ע"מ שתתן לי מאתים זוז וכיוצא בו שיכול לומר הריני כאילו התקבלתי אבל בשאר תנאים לא עכ"ל הר"ן שם. ובפרק המדיר כתב על דברי רבינו וא"ת והיכי מצי מחיל לתנאיה בשלמא דמתנה ואומר ע"מ שתתני לי מאתים זוז מצי מחיל דה"ל כאילו א"ל הריני כאילו התקבלתי וכאילו נתקיים התנאי דמי אבל הכא כי מחיל מאי הוי ואם הוי עליה נדרים נתבטלו הקידושין מיד. י"ל כיון שלהנאתו התנה אין דעתו שיתבטלו הקידושין מיד אלא הדבר תלוי עד שידע בנדרים או עד שיראה במומין וכל שלא הקפיד בהם מקודשת כדאמרינן לקמן גבי מומין ראה ונתפייס הוא מיהו אם הקפיד בהם אינה מקודשת אף על פי שחזר אח"כ ומחל. וא"ת והא תנן בפרק האיש מקדש (דף מ"ח) ע"מ שאני עני ונמצא עשיר עשיר ונמצא עני כהן ונמצא לוי וכו' ובכולן אף על פי שאמרה בלבי היה להתקדש לו אף על פי כן אינה מקודשת ואם איתא דיכולה היא למחול בתנאי שאינו של ממון אמאי אינה מקודשת תירצו בזה דאה"נ שאם מחלה אח"כ ואמרה רואה אני אותו כאילו הוא עשיר ה"נ דמקודשת אלא התם בשלא מחלה אלא שהודית דבשעת התנאי בלבה היה להתקדש לו אף על פי שלא יהא עשיר ואינה מקודשת משום דדברים שבלב אינן דברים כדאמר סוגיא דהתם אבל כשמחלה אותו תנאי אח"כ ה"נ דמקודשת. ואין דעתי נוחה בזה כלל דהא כי אמרה דעתי היתה להתקדש לו הרי בכלל דבריה מחילה של עכשיו שהרי מתחלתה ועד סופה לא הקפידה ואי במקפדת השתא עסקינן ה"ל למיתני הכי בהדיא ולא למיתני אינה מקודשת סתמא. לפיכך נ"ל דזו מפני שאמרה דבלבה היה להתקדש לו הורע כחה ואינה יכולה למחול ולומר הרי אתה לי כאילו היית עשיר שהקידושין היו תלויים משעה ראשונה עד שיראה אם תקפיד אם לא אבל זו שמשעה ראשונה לא היתה מקפדת ואעפ"כ התנית כיון דדברים שבלב אינם דברים נתבטלו קידושין לאלתר שלא להנאתה התנית אלא תנאי גרידא הוה ובטלו הקידושין מיד אבל במתנה להנאתו יכול הוא שיאמר הרי את עלי כאלו אין עליך נדרים עכ"ל: ומ"ש רבינו המקדש ע"ת וכנס סתם אעפ"י שלא בעל צריכה גט אף על גב דאביי אמר לא תימא טעמיה דרב כיון שכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה אלא טעמיה לפי שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות הא ר"א פליג עליה ואמר המקדש על תנאי ובעל דברי הכל צריכה הימנו גט ולפי דבריו פלוגתא דרב ושמאל בכנס ולא בעל הוא וקי"ל כרב באיסורי וע"כ הוי טעמיה משום דכיון דכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה:

ומ"ש וכן המקדש בפחות וכו'. בפרק המדיר (כתובות ע"ד) א"ר עולא בר אבא אמר עולא א"ר אלעזר המקדש במלוה ובעל ע"ת ובעל בפחות מש"פ ובעל ד"ה צריכה הימנו גט כלומר משום דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות א"ר יוסף בר אבא א"ר מנחם א"ר אמי המקדש בפחות מש"פ ובעל צריכה גט בהא הוא דלא טעי אבל בהנך טעי. ופירש"י ר' אמי פליג אר' אלעזר ואמר המקדש בפחות מש"פ ובעל הוא דצריכה גט אבל המקדש במלוה או ע"ת ובעל אינה צריכה ממנו גט מ"ט בהא הוא דלא טעי להיות סבור שפחות מש"פ יהיו קדושין אבל בהנך טעי כסבור יודעת היא שאין עליה נדרים לכן היא נשאת וכי בעיל אדעתא דקידושי קמאי בעיל במלוה אין הכל בקיאים בהלכות קידושין עכ"ל. והרי"ף כתב הא במקדש בפחות מש"פ ובעל צריכה הימנו גט והשמיט דין המקדש במלוה ובעל משמע דס"ל דאינה צריכה גט משום דאין הכל בקיאים בהלכות קידושין וכדרכי אמי אבל רבינו פסק כר"א. וכתב הר"ן ז"ל הרמב"ם השוה מקדש במלוה לפחות מש"פ שבשניהם הוא סובר שצריכה גט בודאי ולא ידעתי למה פסק כן במלוה שאפילו הוא סומך על מימרא קמיייתא דעולא א"ר אלעזר מנ"ל דבמלוה אמר דצריכה גט בודאי ואף על גב דא"ל בהדי פחות מש"פ הא כיון נמי בהדה ע"ת ובעל ולמסקנא דשמעתין אינה צריכה גט אלא מספק ואפילו נאמר דר"א כאביי ס"ל דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות וצריכה גט דקאמר בכולהו מן הודאי ואכתי היכי נסומך עליה לקולא כו' ואמר אבל בהנך טעי ומש"ה מחוורתא דפסקא (דפחות מש"פ צריכה גט בודאי אבל מלוה הרי היא כע"ת) וצריכה גט מספק עכ"ל. ול"נ דגם דברי רבינו יש לפרש דצריכה גט מספק דאמר מדכתב צריכה גט ואם איתא ה"ל לכתוב הרי זו מקודשת ועוד דכיון דעל מקדש על תנאי ובעל סתם כתב וכן המקדש בפחות מש"פ או במלוה ובעל סתם צריכה גט ובמקדש ע"ת ובעל סתם לא הצריך גט אלא מספק [ודאי הכי משמע] וא"ת בפחות מש"פ ובעל סתם למה פסק שתהא מקודשת קידושין ודאי כיון דתרי לישני שוו בה י"ל שרבינו מפרש דצריכה גט הימנו היינו מספק מדלא קתני ה"ז מקודשת ואפילו את"ל דצריכה גט דקאמר ר"א היינו לומר דמקודשת קידושי ודאי מאחר דאיתא התם בגמרא א"ר כהנא משמיה דעולא המקדש ע"ת ובעל צריכה הימנו

גט איכא למימר דמשמע לרבינו דהאי מימרא פליגא אתרי מימרי קמאי וסבר דמקדש בפחות מש"פ או במלוה ובעל סתם אינה צריכה גט דאין לך צריכה גט אלא המקדש ע"ת ובעל סתם וכיון דפלוגתא דאמוראי היא פסק בה להחמיר:

רמב"ם הלכות גירושין פרק ח הלכה כג

הרי זה גיטך על מנת שתתני לי כלי פלוני או בגד פלוני ואבד אותו כלי או אותו בגד או נגנב אף על פי שנתנה לו אלף בדמיו אינו גט עד שתתן אותו כלי או אותו בגד עצמו או עד שיבטל התנאי.

מגיד משנה הלכות גירושין פרק ח הלכה כג

[כג] הרי זה גיטך ע"מ שתתני וכו'. משנה שם (דף ע"ד) מחלוקת ופסק הלכה כן בגמרא. ומ"ש או עד שיבטל התנאי פי' שיכול לומר לה הרי זה גיטך בלא שום תנאי וא"צ לחזור וליטלו ממנה וליתנו לה. וכן כתבו ז"ל. ואינו דומה לדין הנ"ל בשאמר לה הרי את מותרת לכל אדם חוץ מפלוני שצריך לנטלו הימנה דשאני התם הואיל וקנאתו ליפסל בו מן הכהונה ואי אפשר שלא תפסל בו. ומכאן תלמוד שדין הנזכר למעלה באומר מחולין לך שאינה מגורשת שאם אמר להוי גיטא בלא שום תנאי מגורשת כך כתב הרשב"א ז"ל והן הן דברי רבינו:

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף עב עמוד ב

איתמר: קידשה על תנאי וכנסה סתם, רב אמר: צריכה הימנו גט, ושמואל אמר: אינה צריכה הימנו גט. אמר אביי: לא תימא טעמיה דרב, כיון שכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה, אלא טעמא דרב, לפי שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות.

תוספות מסכת כתובות דף עג עמוד א

ואם תאמר והיכי סלקא דעתין למימר דכנסה בלא בעל דאחולי אחליה לתנאיה וצריכה גט כיון דקידשה על תנאי שאין עליה נדרים והיו עליה נדרים אם כן אינה מקודשת ומה מועיל אפילו ימחול התנאי אח"כ אם לא יחזור ויקדשנה ומיהו אי חופה קונה ניחא ואפילו את"ל דחופה אינה קונה מצינו למימר דבשעת קידושין היה דעתו לכך שאם יכניסנה לבסוף יהא מחול התנאי.

ר"ן (על הרי"ף) מסכת כתובות דף לג עמוד א

גרס'י בגמרא (דף עב ב) איתמר קדשה על תנאי כלומר שאין עליה נדרים וכנסה סתם רב אמר צריכה הימנו גט ושמואל אמר אין צריכה הימנו גט אמר אביי לא תימא טעמיה דרב כיון שכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה אלא טעמיה דרב אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות וכתב רש"י לא תימא דקסבר רב אחולי אחליה לתנאי וכתובה בעיא למיתב לה אם מגרשה אלא טעמא דרב לענין גט משום דקסבר אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות ובעל לשם קדושין ואפי' יש עליה נדרים אבל לענין ממונא בתנאיה קאי שאם ימצא עליה נדרים תצא שלא בכתובה עד כאן ותמה אני דלטעמא דאחולי אחליה לתנאיה [נמי] משמע דלא בעי מיתב לה כתובה משום דלאו בודאי אמרינן דאחוליה אחליה אלא באומד וכן מוכיח בסמוך כמו שאכתוב בס"ד ועוד דהיכי הוה מצינן למימר דכנסה סתם יש לה כתובה דהא תנן כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתובה ומתניתין כפשטא לרב כי קתני כנסה סתם תצא שלא בכתובה ארישא דקדשה על תנאי קאי וכן מוכח בסמוך ולדבריו היה צריך לדחוק ולומר דבבא דכנסה סתם לאו ארישא קאי ובבא באפי נפשה היא דקדשה סתם וכנסה סתם תצא שלא בכתובה דמספקא לן אי אפשי